

CIUTADÀ

Ciutadà sóc de tranquil testimoni.
Vianant de carrers actius i anònims,
per on emproe, tothora endavant,
ma petja invisible d'ara o demà;
per sobre d'altres petges invisibles
d'un munt de semblants i silentes vides.

Ciutadà sóc de fugaç existència.
Lluitador contra l'hàbil estratègia
d'un temps efímer que mai no es detura,
mentre, amb espera potser absurda,
«tots jorns aprenc i desaprenc ensems,
i visc i muir, i faig d'enuig plaer».

Ciutadà sóc de molt humil pregó.
Versificador de mots com coloms
massa vists, des de sempre, a la plaça;
inútilment bells per plantar-li cara
al transeünt enfeinat que travessa,
ignorant-ho, la vida pel darrera.

SOVINT, AMOR

Sovint, amor, em ve un irrefrenable
desig, punyent, d'oblidar-me un instant
d'aquest combat contra el remor constant
dels assassins del nostre món afable.

Llavors viuria, només, l'adorable
somni daurat cercat per tot amant:
ser lluna i terra, tots dos, un sol cant,
gavina i mar, castell invulnerable.

Però és ben fals aquest desig, amor,
car no és possible viure el paradís
voltat de corbs i sotjant l'invasor

La nostra vida als límits tolerats.
L'amor no pot ser mai escapadís.
Ha d'incitar tots els nostres combats.